

PAPA'S BLOED

NOOIT TE ZIEK
OM TE DROMEN

Dennis Verweijen

Inhoud

Intens bolletje geluk

<i>Liefde</i>	9	<i>Missie</i>	121
Blind date	10	Nieuwe kans	122
Twee dates tegelijk	15	Jetzt geht's los!	139
Straalverliefd	20	T-day	150
Even naar de dokter ...	26	Het slagveld	154
<i>Regenboog</i>	35	<i>Sprookje</i>	165
Vaarwel gezond lichaam	36	Willkommen in Nederland	166
Lucky shot	41	Afsluiting van een bizar jaar	173
Mijn eerste chemo	44	Die Leukämie ist zurück	178
Tweede chemo	56		
Weekendverlof	65	<i>Lente</i>	189
Stel niets uit	71	Knop om	190
Daar komt de bruid	79	Cruciale opname	198
To donor or not to donor	88	De zon schijnt weer	204
		Onze ultieme droom	212
<i>Nazomer</i>	95		
The bucketlist	96	<i>Jij kunt het verschil maken!</i>	218
Onze kinderwens	100	<i>Nawoord</i>	220
Anke is zwanger!	111	<i>Dank je wel</i>	222
De stier is los	113	<i>De muziek beluisteren?</i>	224
		<i>Verder lezen?</i>	224

Intens bolletje geluk

Ik zie hoe ze mijn dochter, onze dochter, op Ankes buik leggen. Wat een prestatie van mijn vrouw en wat een kracht. Ons meisje begint meteen te huilen. Ik kijk Anke aan, laat mijn tranen eindelijk de vrije loop en denk aan alle heftige momenten die ik heb moeten doorstaan om hierbij te zijn. We houden elkaar stevig vast en zijn zielsgelukkig.

‘Gefeliciteerd met jullie prachtige dochter. Ik ben benieuwd naar haar naam’, zegt onze verloskundige Amber. ‘We noemen haar Robin’, antwoorden we vol trots. ‘Mooie naam. Wil je haar navelstreng doorknippen?’ Voorzichtig en geconcentreerd knip ik die door. Vanaf nu hoort Robin echt bij ons. ‘Ik kan het niet geloven en ben zo blij dat ik dit mag meemaken’, zeg ik met betraande ogen. Robin ligt warm bij Anke en ik wijk niet van haar zijde.

Mijn tranen van blijdschap zijn nog niet opgedroogd als ik beseft dat ik de volgende dag weer naar het ziekenhuis moet voor een chemokuur. Daarnaast staat er een bloedtransfusie op het programma. De goede zorg en kennis van de artsen, verpleegkundigen en alle ondersteunende diensten hebben het mogelijk gemaakt dat ook ik bij deze bevalling aanwezig ben. Nu hopen op nog meer tijd ...

Ik bel mijn ouders. ‘Mama, gefeliciteerd! Je bent oma geworden en ze heet Robin’, zeg ik nog trotser dan ik al was. Mijn ouders feliciteren me en voelen hetzelfde geluk. Wat zijn we ontzettend dankbaar voor deze dag!

Liefde

Blind date

Dennis, vraagje: hoe sta jij tegenover een blind date?

Het is vrijdag 21 november 2014 als ik dit appje krijg van mijn nichtje Marianne. Ik lig even op bed na een drukke werkweek. Vanavond gaan we met burens borrelen en ik wil fit aan de start verschijnen. Tja, een blind date. Dadelijk is het niet mijn type, heeft ze niks te vertellen en wordt het een saaie avond. Of: het is de vrouw van mijn dromen. Ik besluit eerst even te gaan liggen en dan pas te antwoorden. Eenmaal wakker antwoord ik meteen:

Daar zeg ik niet meteen nee tegen ;-)! Een paar hints kunnen geen kwaad (bijvoorbeeld onder de 200 kg en niet groter dan 2 meter 10).

Prima, een blind date, maar een beetje basisinfo om een betere keuze te maken kan geen kwaad. Het innerlijk is het belangrijkste, maar met mijn 70 kilo en 1 meter 76 moet ik toch bepaalde grenzen trekken. Ik wacht geduldig en inmiddels nieuwsgierig het antwoord af. Al snel antwoordt Marianne het volgende:

Ha, ha, ha, ze weegt minder dan 70 kg, is kleiner dan jij maar groter dan 1 meter 20. Anke is mijn collega en ook verpleegkundige. Per 1 dec. gaat ze in Uden wonen!

Een klein gevoel van enthousiasme bekruipt me. Dit past wel in mijn straatje. Ik heb altijd een zwak voor verpleegkundigen. Lieve en zorgzame types in mijn beleving en dit heb ik ook voor ogen voor een potentiële moeder van mijn aanstaande kinderen. Misschien dat ik te veel romantiseer, maar ik blijf nu graag even in deze waan. Ik antwoord dat ik erover nadenk en er morgen op terugkom.

De volgende ochtend word ik wakker met een kater. We hebben tot laat in de nacht geborreld. Erg gezellig. In een helder moment denk ik aan de app en overdenk ik mijn vrijgezellenbestaan van de afgelopen jaren. Ik ben bijna tweeënhalp jaar vrijgezel. Mijn laatste vriendin was veel jonger en we zaten in andere fases van het leven. Onze ideeën over de nabije toekomst, waaronder mijn kindwens, kwamen niet overeen. We besloten uit elkaar te gaan en in die periode heb ik een appartement gekocht. Op mijn werk maakte ik stappen. Ik werk bij een staalgroothandel waar ik als junior verkoper begonnen ben en in elf jaar ben doorgesgroeid naar accountmanager. Ik bezoek grotere klanten. Mijn allereerste auto, een Opel Corsa uit 1996, heb ik na dertien jaar ingeruild voor een splinternieuwe Seat Leon leaseauto. Ik ben ontzettend trots dat ik dit bereikt heb.

Een fijne baan, een druk sociaal leven en een grote vriendengroep waarmee ik regelmatig een kroeg of een festival bezoek. Muziek luisteren is mijn ding. Favorieten zijn Coldplay, Muse, Franz Ferdinand en U2 en ik heb ze allemaal live gezien. Thuis staat de radio vaker aan dan de tv. Meestal galmt radio 3FM door de speakers. Graag zou ik gitaar leren spelen, maar er zijn steeds excuses waarom ik dat nog niet doe. Misschien ooit.

Vanaf mijn zesde voetbal ik bij de plaatselijke voetbalvereniging Juliana Mill. Na een paar jaar in het eerste elftal en later meerdere jaren in het tweede, is het nu vooral gezellig in het derde. Ik ben 34 en nog steeds gaat het me goed af om de jonkies bij te benen. Met mijn oudere broer Mark en jongere broer Stefan fitness ik sinds tien jaar wekelijks. We hebben een sterke band. 'Aan de gewichten trekken', noemen we het. Ik ben altijd een mager mannetje geweest. Ik kan eten wat ik wil, maar aankomen doe ik niet. Door het fitnessen heb ik een gespierd lichaam en blijf ik op gewicht. Geen tarzan, maar ik mag

er best wezen. Sport is voor mij een uitlaatklep. Het geeft me energie, en de stress van een drukke werkdag verdwijnt.

Als ik er zo over nadenk, dan heb ik het goed voor elkaar. Gelukkig, gezond en tevreden met mezelf. Er is alleen één ding dat ontbreekt: een lieve vrouw die mijn leven aanvult. Ik voel dat ik toe ben aan een serieuze relatie. Niet voor even, maar iemand met wie ik de rest van mijn leven wil delen. Bijna al mijn vrienden zijn gesetteld. Ze hebben kinderen of willen die in de toekomst, als het ze gegund is. Mijn oudste broer is getrouwd met Miranda. Ze hebben twee kinderen: Lars en Anne. Begint de tijd voor mij nu ook te dringen? Gelukkig zijn er nog voldoende vrienden die graag op stap gaan, maar hoelang houden ze dat nog vol? Ik moet op zoek naar mijn droomvrouw, de moeder van mijn kinderen.

De pogingen van de afgelopen jaren waren weinig succesvol. In het begin had ik er geen zin in en stond ik er niet voor open, maar aangemoedigd door enthousiaste vrienden zag ik toch weer in dat een relatie van toegevoegde waarde kan zijn. Ik ben niet verlegen, maar ook geen alfamannetje. In de kroeg heb ik wat aanloop nodig, maar na een paar biertjes moed indrinken, praat ik makkelijk een hele avond vol.

Ik herinner me nog een avondje stappen met vrienden in Uden. We staan gezellig te buurten met een paar vrouwen en een van hen heb ik specifiek op het oog. We praten tot de lampen aangaan. Iedereen is inmiddels naar huis. Ze woont in Uden en als we teruglopen, besluit ik haar nummer te vragen. Ik ben niet voor één avond op iets uit. 'Ik vond het erg gezellig met je. Zou ik je nummer mogen? Dan kunnen we nog een keer afspreken', vraag ik nadat ik al mijn moed bij elkaar verzameld heb. 'Nee, dat doe ik niet', is haar korte antwoord. Ik zwaai

nog een keer ongemakkelijk gedag en loop verbouwereerd richting mijn appartement. Ik probeer zo helder mogelijk na te denken waar dit fout ging en ondertussen lach ik om haar directheid. Oké. Dit is ze dus niet.

‘Heb je Tinder al geïnstalleerd?’, vraagt mijn broertje Stefan. ‘Nee, dat is niks voor mij’, antwoord ik. ‘Jawel, dat moet je doen. Je kunt dan onbeperkt swipen en als er een leuke vrouw bij zit, dan swipe je naar rechts’, zegt hij nog enthousiaster. Stefan is al een paar jaar samen met Kim. Dit is voor hem een legale manier om mee te kijken op Tinder. ‘Als die ander jou ook leuk vindt en naar rechts swipet, dan heb je een match en kun je chatten’, legt hij verder uit. Ik installeer diezelfde avond Tinder en maak met mijn beste foto’s een goed profiel aan. Na enkele weken staat de teller qua dates nog steeds op nul, maar ik maak wel verschillende matches. De ene vrouw raakte maar niet uitgepraat over haar overleden kat, meerdere vrouwen zwegen als ik een gesprek probeerde aan te knopen of bleken in nuchtere toestand toch minder aantrekkelijk te zijn dan de avond daarvoor. Tinder was voor mij niet de sleutel tot mijn vrouw. Dan datingsite Lexa. Na een afgezegde date, een paar keer bot vangen en een vrouw die me vanaf het begin probeerde te claimen, was ik ook hiermee snel klaar. Voor een ander werkt het misschien perfect, maar ik heb de digitale vrouwenwereld vaarwelgezegd. Als je ervoor openstaat, dan kom je vanzelf de ideale vrouw tegen, was mijn motto op dat moment.

Die ochtend na de buurtborrel kom ik tot de conclusie dat al mijn versierpogingen de afgelopen tijd weinig succesvol waren. Grotendeels omdat ik er niet voldoende voor openstond. Ik besluit om de blind date aan te gaan. Op dat moment komt er een appje van Marianne.

*Naar Stromae geweest met mijn moeder en zus, was supergaaf!
Mooie show, heel grafisch, geinig ventje die Paul van Haver! Maar
Anke, leuke, spontane, lieve meid! Mooie grote ogen. Attent, heel
behulpzaam. Je zou misschien denken: dat zijn alle verpleeg-
kundigen. Maar nee, helaas niet!*

Ik antwoord:

*Klinkt als een goed concert! Pas nog een documentaire over hem
gezien. Voor wat betreft de blind date: hoe had je dat in gedach-
ten? Of moet je Anke nog overtuigen ;-)? Ik zal haar niet googelen
van tevoren!*

Na een paar keer appen komen we uit op vrijdag 19 december. Ik krijg via Marianne het telefoonnummer van Anke. Ik meld haar dat ik Anke tegen die tijd wel app met meer info voor de date. Ik heb nog enkele weken de tijd om iets te verzinnen voor deze avond. Leuk! Spannend!

Twee dates tegelijk

Mijn belofte om Anke niet te googelen, verbreek ik na een paar dagen. Ik was nog zo van plan dit niet te doen om niet bevooroordeeld op date te gaan. Ik installeer me achter de computer en typ haar volledige naam in. Op Facebook kom ik slechts een paar foto's van haar tegen. Ik zie dat ze slanke benen heeft, een haarband in en een zonnebril op. Die mooie grote ogen waar mijn nichtje het over had, zie ik dus niet. Gezien haar kleding lijkt ze ergens op vakantie aan een activiteit mee te doen. Niet de meest charmante outfit. Verder is haar Facebook volledig afgeschermd. Ik googel verder en zie dat ze bij een fanfare zit. Is dat niet suf en iets voor oude mensen? Op dat moment baal ik van mezelf dat ik mijn vooroordelen klaar heb en besluit ik de computer uit te zetten.

Tijdens een avondje stappen raak ik aan de praat met Jolien. Ik vertel haar dat ik dit jaar geen kerstboom zet. Ik woon alleen. Ieder jaar kan ik die kunstboom alleen opzetten en vervolgens weer afbreken. Geen mens, op een paar vrienden na, die hem verder ziet. 'Dat kan echt niet. Je moet een kerstboom zetten.' Haar vriendin is het met haar eens en probeert me ook te overtuigen. 'Oké, prima. Maar dan spreken we het volgende af: 'Ik zet morgen de kerstboom, maar dan kom jij mij wel helpen. Afgesproken?' Tot mijn verbazing zegt ze ja. Zo heb je in geen tijden een date en zo heb je er twee binnen een paar weken. We wisselen nummers en spreken af voor de volgende dag.

In nuchtere toestand voelt het toch een beetje raar om twee dates te hebben. Ik laat het maar gebeuren, haal de kunstboom uit het schuurtje en zet hem in de hoek van de kamer. De bel gaat en Jolien staat voor de deur. Leuke vrouw. Tijdens het optuigen van de boom praten we aan één stuk door. Ze blijkt te roken, wat voor mij wel een

afknapper is. We doen langer dan normaal over het optuigen van de boom. Na het eten gaat ze naar huis en spreken we half af om elkaar nog eens te zien.

Vrijdag 19 december komt nu erg dichtbij. Een tweede afspraak met Jolien houd ik af in afwachting van de date met Anke. Op advies van een vriendin besluit ik een tafeltje te reserveren bij een goed restaurant in Eindhoven. Daarna kunnen we altijd nog naar een kroeg. Ik denk goed na over mijn eerste appje aan Anke.

Hoi Anke, aangenaam, ik ben Dennis (neef van Marianne ;-))! Voor vrijdag heb ik in Eindhoven bij een restaurant gereserveerd. Waar zal ik je rond 19 uur ophalen? Dan maken we er een leuke avond van. Als het niet oké is, dan hoor ik het wel :-). Groeten, Dennis.

Na een paar uur antwoordt ze:

He Dennis, leuk kennis met je te maken! Ik ben dus Anke (de collega van Marianne ;-)). Prima om vrijdag in Eindhoven te gaan eten. Ik woon op De Markt, afspreken op de Nieuwe Markt lijkt me het gemakkelijkste, 19.15 uur? Wordt vast gezellig, ik heb er in ieder geval zin in! Groetjes, Anke

Blij met haar enthousiaste antwoord, stuur ik terug:

Helemaal goed! Ik sta om 19.15 uur op de Nieuwe Markt. Ik ben te herkennen aan mijn witte auto (Seat) :-). Tot vrijdag!

Het eerste contact is gelegd. De date staat! Het is nu maandag, dus over een paar dagen is het al zover. Donderdag heb ik nog kerstborrel van het werk. Ik besluit me deze keer een beetje in te houden.

Vrijdag, dé dag van de date. Als ik thuiskom, ga ik in bad en maak ik me gereed. Het begint nu wel te kriebelen. Een laatste check in de spiegel. Ruim op tijd sta ik op de afgesproken plek. Met een iets verhoogde hartslag. Daar komt iemand aangelopen richting mijn auto. Dat moet Anke zijn. Ik stap uit en stel me voor. 'Leuk je nu in het echt te zien. Stap in', zeg ik. 'Dank je. Leuk om jou te ontmoeten.' Nu zie ik haar mooie grote ogen, fijne en vlotte uitstraling. Anders dan op de foto's die ik al had gezien. Onderweg komt het gesprek snel op gang. Ze vertelt dat ze twijfels had bij een witte auto, maar deze mocht er wel zijn. Ze vraagt hoe mijn borrel was en vertelt over reizen die ze gemaakt heeft. Aan gespreksstof geen gebrek.

Ik parkeer mijn auto voor het restaurant. Lang leven de parkeersensoren. We besluiten even later om ons te laten verrassen door de kok. Ik vertel over mijn werk in de staalhandel, de klantcontacten en verscheidenheid aan personen. Anke vertelt over haar werk als verpleegkundige op de afdeling geriatrie. Kwetsbare ouderen. Interessante doelgroep, maar ook met hilarische verhalen. Patiënten bij wie net een infuus is geprikt en die even later weer doodleuk, al groetend, maar zonder infuus, op de gang lopen. We komen allebei uit een warm nest en onze ouders leven nog. We beseffen dat we geluk hebben in een dergelijke omgeving opgegroeid te zijn. Ze vertelt over haar moeder en haar zusje Marjan die een nierziekte heeft. Haar moeder heeft een nier aan haar dochter afgestaan. Het gaat nu goed en ze hoeft niet meer aan de dialyse. Een bijzonder en aangrijpend verhaal. Ik heb altijd beseft, door onder andere programma's als *Over mijn lijk*, dat een goede gezondheid de basis is. Het is geen vanzelfsprekendheid om gezond te zijn. Anke hoopt dat 2015 een ziekenhuisvrij jaar wordt. Ik geef aan gelukkig nooit in een ziekenhuis te komen. Als het in de toekomst dan een keer moet, dan graag voor iets leuks, namelijk de geboorte van een kind.

De sfeer was er blijkbaar naar om dit te zeggen. Al snel blijkt dat Anke ook een langgekoesterde kinderwens heeft. Onze eerdere relaties worden besproken. Waarom ging het mis? De fanfare blijkt achteraf toch minder suf dan ik had gedacht. Anke speelt hoorn. Ik spreek mijn passie voor muziek uit. Na het eten besluiten we nog naar een bruin café te gaan. *Take Me Out* van Franz Ferdinand klinkt luid door de kroeg.

*So if you're lonely
You know I'm here waiting for you
I'm just a crosshair
I'm just a shot away from you
And if you leave here
You leave me broken, shattered, I lie
I'm just a crosshair
I'm just a shot, then we can die
I know I won't be leaving here with you*

I know I won't be leaving here with you. Laten we hopen dat deze avond anders verloopt. Ze draaien heerlijke rockmuziek en ik probeer de muziekkennis van Anke op te vijzelen. We drinken een biertje en praten aan één stuk door. Alle stamgasten zijn inmiddels vertrokken en we besluiten om ook naar huis te gaan. Ik ben enthousiast over haar. Ik ben hyper en blijf maar lullen, ondertussen bedenkend hoe we de avond gaan afsluiten. Nog even naar binnen? Proberen te zoenen in de auto? Meteen een tweede date plannen? Subtiel afscheid nemen en verder alles in het midden laten? Ik besluit het laatste te doen.

'Ik vond het erg gezellig, geef je drie zoenen en dan ga ik naar huis.' Hiermee is ook meteen duidelijk dat ik geen verdere illusies heb voor deze avond. 'Ik vond het ook gezellig. Wie weet spreken we nog wel

een keer af, antwoordt ze. We lachen allebei en nemen afscheid met drie zoenen op de wang. Thuis lig ik tevreden op bed en kijk ik voor het eerst deze avond op mijn telefoon. Dit is een goed teken. Ik lees alle appjes van mijn broers. Ze hebben al die tijd in de gaten gehouden of ik online ben geweest. Ik val pas laat in slaap, maar wordt de volgende dag toch vol energie wakker. Ik besluit niet te lang te wachten om Anke te appen.

Goedemorgen! Ik wil nog even zeggen dat ik echt een leuke avond heb gehad. Hopelijk heb je geen last van suizende oren van mijn gepraat :-). Lijkt me leuk om weer een keer af te spreken, maar hoeft niet direct. Toch al drukke periode nu ... Mooi rustig aan en vrijblijvend hè ;-)! Fijne (werk)dag nog!

Straalverliefd

Binnen een kwartier krijg ik dit verlossende antwoord:

Hee Dennis! Dat is wederzijds, ook ik heb een leuke avond gehad, lekker relaxed! Met mijn oren gaat het goed hoor ;-), ben wel benieuwd naar je rustige kant :-). Ik wil graag nog een keer afspreken. Jij ook een fijne dag nog!

We plannen niks concreets, maar mijn ochtend kan niet meer stuk. Er ligt een stapel verslagen die ik uit moet werken, daarna kan de vakantie beginnen. Ik ga bij mijn ouders friet eten. Een zaterdagtraditie sinds iedereen uit huis is. Mijn broers praat ik bij over de date. Ze zijn het erover eens dat ik Jolien moet vergeten en voor Anke moet gaan. De dagen na de date appen we vaak. In het begin voorzichtig, maar de frequentie loopt snel op. We laten schattige foto's zien van onze kleine neefjes en nichtjes. Ankes broer Edwin en schoonzus Maaïke wonen met hun drie kinderen sinds kort in Zweden. Ze werken in een Zweeds ziekenhuis: Edwin als internist en Maaïke als spoedeisendehulparts. Ze mist hen. We appen over wat we die dag gedaan hebben en wat we eten. Het verlangen om elkaar weer te zien wordt steeds groter. Anke moet nog werken en ik heb al vakantie. Een tweede date staat nog niet vast tot ze het volgende appt:

Je hebt vakantie! Lekker zeg! Anderhalve week rustig aan doen! Het lijkt me leuk om na de kerstdagen weer met je af te spreken, ik word telkens blij van je appjes :-D. Kan ik je verleiden om een boswandeling te maken? Zaterdagochtend of maandag als het weer het toelaat?!

Ik antwoord vrijwel direct:

Hee! Inderdaad fijn idee om nu vrij te hebben :-)! Ik heb alweer gesport en ben net bij een vriend geweest die afgelopen weekend van Uden weer naar Mill verhuisd is. Was gezellig! Maar ik denk wel dat jij me daartoe kunt verleiden ;-)! Zaterdagochtend wordt een beetje lastig, omdat ik vrijdag met een vriend op stap ga in Nijmegen en in Mill blijf slapen. Maar maandagochtend prima :-)! Hopen we gewoon op mooi weer en anders verzinnen we iets anders!

Ik ben blij dat de tweede date genoteerd staat en ik mijn rustige kant kan laten zien. Dat moet toch wel lukken met een boswandeling. Eerst kerst vieren met familie.

Een bezoek aan de kerk op eerste kerstdag staat ieder jaar op het programma. Ik kom zelden in de kerk, maar met kerst geeft het wel een speciaal gevoel. Daarna gaan we naar de begraafplaats, naar overleden familie en kennissen. Die middag wordt er nog geborrelt en worden er worstenbroodjes gegeten met de familie. Het echte feest begint pas 's avonds. We eten uitgebreid met ons gezin en cadeaus ontbreken ook niet. Erg gezellig. Ik krijg een kruisverhoor over Anke. Ik geef antwoord, maar laat nog niet alles los. 'Ja, ja, volgend jaar zit er iemand extra aan tafel. Het zou me niks verbazen als ze dan al zwanger is', grapt Mark. 'Dat gaat wel heel erg snel', antwoord ik met een lach. 'Maar wie weet'. Tweede kerstdag heb ik overdag niets gepland en kijk ik een film. 's Avonds ga ik op stap met vrienden. Een avond foute muziek in Nijmegen en om 4 uur 's nachts val ik dronken in slaap. Zo ziet kerst er nu uit voor mij. Is dit mijn laatste kerst alleen?

Maandag 29 december. Door het vele appen de afgelopen dagen heb ik ontzettend veel zin om Anke weer te zien. Ik ben wel iets gespannen. Is het weer net zo leuk als de eerste date? Dadelijk valt het tegen. De afgelopen dagen heeft het flink gesneeuwd. Wat doe ik aan? Iets moois, maar wel praktisch voor een boswandeling. 'Hé, fijn je weer te zien.' Anke staat al klaar met haar fiets. 'Ook leuk om jou weer te zien', antwoordt ze glimlachend. We fietsen over de nog besneeuwde gladde wegen naar het bos. Wie had dit verzonnen? Tijdens de wandeling genieten we van de omgeving en laat ik vooral mijn rustige kant zien. Missie geslaagd! Ik nodig Anke uit om bij mij thuis een broodje zalm te eten. Op de bank warmen we ons op met een kop thee. Anke geeft aan dat ze het een heerlijke wandeling vond en me leuk vindt. 'Je bent volgens mij gewoon mijn mannetje', zegt ze met stralende ogen. Ik reageer een beetje verlegen en nog iets terughoudend: 'Ik denk dat ik jou ook heel erg leuk vind.' Nu moet ik toeslaan, bedenk ik me. Ik schuif dichterbij en zoen haar zacht op de mond. Gelukkig beantwoordt ze deze actie zoals gehoopt. We kijken elkaar aan als een stel verliefde pubers en het liefst waren we de rest van de dag en avond bij elkaar blijven zitten. Jammer genoeg moet Anke naar de repetitie van de fanfare. Ik ga die avond nog met vrienden naar de kroeg. Mijn favoriete coverband Coldplace speelt in Uden. Ik praat mijn vrienden enthousiast bij over mijn nieuwe liefde.

De dagen daarna appen we onze vingers blauw en we sluiten nu af met een kusje. Wat een waaghalzen zijn we toch. Met Stefan ga ik naar het reisbureau. Mark, Stefan en ik zijn van plan om in mei naar New York te gaan. Dit staat al heel lang op mijn verlanglijstje. Verder luister ik deze dagen veel naar de *Top 2000*. Oud en nieuw vieren Anke en ik dit jaar nog apart met vrienden. We spreken af om elkaar op 1 januari weer te zien. Een nieuw jaar. Een nieuw begin. Ik stuur Anke een linkje van U2 met het nummer *New Year's Day*.

*All is quiet on New Year`s Day
A world in white gets underway
I want to be with you
Be with you night and day
Nothing changes on New Year`s Day
On New Year`s Day*

*I will be with you again
I will be with you again*

Te slijmerig misschien? Gelukkig antwoordt ze nog voordat ze naar haar werk gaat:

Lekker wakker worden met dit nummer! Dit jaar wordt het een heel fijne New Year's day!! Xx

De eerste ochtend van het nieuwe jaar begint traditioneel met een lichte kater. Het was bijna zes uur voordat ik in mijn bed lag. Ik zie een appje van Anke die rond dat tijdstip alweer richting haar werk moest. Vanavond zie ik haar weer. Voor de eerste keer in haar appartement. Mijn appartement is een rotzooi. Op de vloer liggen chips, nootjes en overal staan bierflesjes en wijnglazen. Dit heb ik gisteravond niet meer opgeruimd voordat ik met vrienden naar de kroeg ging. Ik ruim het op, maak voor mezelf pasta en ga heerlijk in bad. Klaar om naar Anke te gaan. Zal ik een tandenborstel en lenzenvloeistof meenemen? Ik besluit het niet te doen, anders is het ook zo met voorbedachten rade.

'Gelukkig nieuwjaar. Wie weet wat dit jaar allemaal brengt', voeg ik eraan toe met een knipoog. 'Jij ook en wie weet', antwoordt ze met een lach. We geven elkaar een paar stevige zoenen. Ze woont leuk.

Kleiner dan mijn appartement, maar erg knus. We drinken rode wijn uit eigenlijk wat te kleine glaasjes. Anke vertelt dat het Chileense wijn is. Ik vind het vooral lekker. Ondertussen kunnen we niet van elkaar afblijven. *Piano Man* van Billy Joel, dat we beiden een fantastisch nummer vinden, speelt op de achtergrond. Ik laat Anke het nummer *Make You Feel My Love* horen. Niet de Adele-uitvoering, maar het origineel van Bob Dylan. Heerlijk ruw. Zonder dat we het in de gaten hebben is het ineens twee uur 's nachts. 'Je mag wel blijven slapen.' Natuurlijk besluit ik om te blijven. Die nacht ontdekken we elkaar en als ik wakker word, ligt naast me mijn droomvrouw. Misschien wel de moeder van mijn kinderen. Ik heb een grote glimlach op mijn gezicht.

Vanaf 4 januari zijn we officieel een stel. De maanden daarna leren we elkaar steeds beter kennen. Anke wordt voorgesteld aan mijn ouders en ik maak kennis met mijn schoonouders Els en Willie. We vieren onze verjaardagen. In januari die van mij. Van Anke krijg ik een boek, *Extreem luid en ongelooflijk dichtbij* van Jonathan Safran Foer. Dit vanwege mijn plannen om naar New York te gaan en mijn interesse in 9/11. Het boek gaat over een jongetje die zijn vader verliest door de aanslagen op de Twin Towers. Hij vindt een sleutel en doorkruist New York op zoek naar het slot. Aangrijpend en mooi. Voor haar verjaardag in maart koop ik een cd en concertkaartjes van pianist Chilly Gonzales. Anke speelt ook af en toe piano. Het concert is pas in oktober, maar dan zijn we vast nog bij elkaar. We vieren voor de eerste keer samen carnaval en ze maakt kennis met mijn vrienden. 'Deze moet je houden. Die is gezellig', roept een van hen in dronken toestand. Gemotiveerd door Anke begin ik met gitaarles en koop ik ook meteen een toffe gitaar. We gaan samen nog een weekendje naar Leiden en bezoeken daar een sauna. Lekker rondlopen in de blote kont. In april gaan we drie dagen naar Paaspop. Ik leer daar haar vrienden kennen. Veel bier drink ik niet, omdat ik me niet helemaal fit voel. De eerste

vier maanden met Anke vliegen voorbij. We hebben zoveel plezier en genieten van elkaar.

Al wandelend bekijken we huisjes in Uden waar we in de toekomst willen gaan wonen. Een gezellig en niet te groot huis. 'Waarom beginnen we nu niet met kinderen?', vraagt Anke plots. Dat we kinderen willen is al duidelijk. Ook dat we er niet lang mee willen wachten. Toch overvalt deze vraag me. Uiteindelijk besluiten we eerst een keer samen op vakantie te gaan. Dan kunnen we nog flink wijn drinken, om daarna vol voor onze kinderwens te gaan.

De weken na Paaspop voel ik me steeds vaker misselijk. In de ochtend heb ik regelmatig braakneigingen zonder echt over te geven. Vervolgens ebt dit weer weg en kan ik gewoon een volle dag werken. Het fitnessen wordt steeds zwaarder. Mijn hart gaat als een gek tekeer. Ook begin ik last van mijn onderrug te krijgen. Een kloppend gevoel. Als ik op de weegschaal sta, zie ik dat ik een paar kilo afgevallen ben. Heel slecht voel ik me niet, maar iets klopt er niet. Is dit stress? Heb ik het te druk op het werk? Of gaat het allemaal te snel met Anke? Het laatste kan ik me bijna niet voorstellen. Het voelt zo goed. Als ze een midweek naar Zweden is om haar broer te bezoeken, besluit ik de huisarts te bellen. Ik wil bloed laten prikken. Ik kan pas na het weekend op 29 april terecht. Dat weekend hebben we vriendenweekend en Anke is inmiddels terug uit Zweden. Waar normaal gesproken het bier rijkelijk vloeit, laat ik het nu staan. Ook Koningsdag sla ik grotendeels over. We kopen voor de vakantie wandelschoenen in het dorp. De ochtend dat ik bloed laat prikken is wel spannend. Ik ben benieuwd of ze een oorzaak kunnen vinden waarom ik me minder fit voel. Er zal wel niks ernstigs aan de hand zijn, maar ik vind het toch fijn dat het gecontroleerd wordt.

Even naar de dokter ...

Het is donderdag 30 april en ik ben op mijn werk als mijn mobiel gaat. Gisteren heeft mijn huisarts een paar standaardcontroles uitgevoerd en dat zag er allemaal goed uit. Voor mijn maag heb ik maagbeschermers gekregen en hopelijk verdwijnen hiermee de braakneigingen. Ik heb wel bloed laten prikken, maar hij verwacht niet dat hier veel uit zal komen. 'Bel vrijdag maar naar de praktijk. Dan is de uitslag waarschijnlijk wel bekend', zei hij nog.

Mijn huisarts. Ik schrik. Morgen zou ik toch zelf bellen? Ik loop snel een kleine afgesloten ruimte binnen en neem op. 'Goedemorgen, met huisarts Van der Poel. Ik bel vanwege je bloeduitslag.' Op dat moment loopt mijn hartslag snel op. 'We zien in je bloed afwijkende waardes. Zeker als we het vergelijken met eerdere bloeduitslagen die we van je hebben. Dit moet verder onderzocht worden. Ik heb contact gehad met het ziekenhuis in Uden voor een afspraak met een internist. Ze hadden pas over een maand plek, maar dat vond ik te lang duren. Je kunt er over twee weken terecht.' Dat is niet te lang?', vraag ik tot slot. 'Nee, snel genoeg. Als je je in de tussentijd echt slechter begint te voelen, neem dan weer contact met ons op.' Pas over twee weken, dat stelt me toch iets gerust. Dan kan het nooit heel erg zijn, anders had ik wel meteen moeten komen. Hij legt uit dat ik de afspraak met de internist via de post krijg. Het formulier met de bloeduitslag kan ik op de praktijk ophalen. Hij wenst me succes en het gesprek wordt beëindigd. Ik vraag mijn moeder om het formulier op te halen en probeer ondertussen het verhaal vrij luchtig te vertellen, maar hoor direct de zorgen in haar stem.

Ik haal nog een keer diep adem en loop het inmiddels benauwde hokje uit, direct door naar mijn manager. 'Nee, je hoeft nog geen vacature

te plaatsen', grap ik. We lachen allebei. Als ik weer achter mijn bureau zit, praat ik mijn directe collega's bij. Ze schrikken een beetje, maar we maken ons allemaal niet direct zorgen. 'Dadelijk heb je een groot gezwel in je maag zitten', geint een van hen. Galgenhumor is ons beiden niet vreemd. 'Nu lachen we erom en dadelijk is het echt zo', antwoord ik nog. Ondertussen zit het me toch allemaal niet lekker. Ik bel Anke op en ze deelt mijn zorgen. Aangezien ik er geen invloed op heb, probeer ik me niet te druk te maken. Na het werk ga ik bij haar eten en we besluiten nog een rondje te gaan hardlopen. Hier voel ik me fit genoeg voor. Morgen nog een dag werken en dan heb ik een lang weekend. Maandag 4 en dinsdag 5 mei zijn we namelijk voor de eerste keer gesloten in verband met dodenherdenking en Bevrijdingsdag. Ik hoop dat ik dan een beetje tot rust kom. Het is behoorlijk druk geweest op het werk. Anke en ik gaan morgen bij mijn ouders eten en dan kan ik ook meteen de bloedsuitslag meenemen.

We bekijken de uitslag. De getallen zeggen me weinig. Hemoglobine 6,8/ Trombocyten 652/ Leukocyten onbetrouwbaar. Opmerking differentiatie: Afwijkende verdeling van de leukocytenpopulatie. De normaalwaarden staan erachter. Ik zie wel dat het afwijkt, maar het klinkt me vooral als Chinees in de oren. Anke zegt het allemaal meer, maar een echte diagnose kunnen we niet stellen. We maken een foto van de uitslag en sturen die naar Edwin. De broer van Anke is internist en kan dit wel lezen. Op zijn vraag hoe ik me voel, antwoord ik: 'Niet helemaal fit. Maar gisteren heb ik nog een paar kilometer hardgelopen.' Hij heeft meer gegevens nodig over de leukocyten. Gezien mijn toch nog redelijke conditie, zo stelt hij, lijkt het een virus te zijn. 'Maar het kan ook leukemie zijn', zegt hij tot slot. We schrikken. Ik ben me er direct van bewust dat dit een levensbedreigende ziekte is. Bloedkanker. Dat klinkt al een stuk minder vriendelijk. We houden ons vast aan het feit dat het, gezien mijn conditie, waarschijnlijk een virus

is. We bedanken hem voor zijn hulp en hij wenst ons succes en beterschap. Die avond hebben Anke en ik nog seks. Ik blijf nog behoorlijk wat energie in mijn lijf te hebben. 'Was er iets met mij aan de hand?', grap ik. 'Ik merk er niks van', kaatst ze terug met een lach. We vallen voldaan in slaap.

De volgende ochtend sta ik vroeg op. Het is zaterdag 2 mei. Vandaag ga ik met Stefan mijn vader helpen. De schuur wordt verbouwd tot woonruimte en er moet nog veel opgeruimd worden. We mopperen weleens als we moeten helpen, maar stiekem vinden we het erg leuk en gezellig. We zijn erg trots op wat papa allemaal kan maken. Het is flink sjouwen. Mijn hart gaat regelmatig te keer, maar ik voel me niet slecht. Het geeft me vertrouwen dat dit gewoon lukt. Anke is er ondertussen en we eten friet. Mama zorgt er altijd voor dat de friet mooi goudbruin is. Niemand komt iets tekort.

's Avonds gaan we naar een concert van Sunday Sun met Lucas Hamming in het voorprogramma. Ik heb het koud en ben rillerig. Zal wel door de inspanning komen. Ik drink twee sinas en we blijven tot het laatste nummer. Een mooi concert. Wel ben ik blij als ik mijn bed zie en mag gaan slapen.

3 mei. Deze zondag hebben we de laatste wedstrijddag van ons team. Ik voetbal niet mee vanwege een achillespeesblessure. Deze dag wordt altijd afgesloten met veel drank en een barbecue. Ik beperk me tot frisdrank en word niet enthousiast van al dat vlees. Een hamburger en een worstje krijg ik nog weggewerkt. Ik praat mijn vrienden bij over mijn fysieke gesteldheid. Verder wordt er vooral onzin verteld en veel gelachen. Als iedereen dronken is, verlaat ik vroegtijdig het toneel. Thuis wacht Anke op me. Ik ga op de bank liggen en voel me slap worden. Plots begin ik hevig te trillen en word ik misselijk. Mijn onderrug

klopt als een gek. Ze haalt snel een emmer en een extra dekentje. Ik geef over. In de emmer herken ik nog de hamburger en het worstje van een paar uur eerder. Ik voel me al iets beter. 'Morgenvroeg bel ik de huisarts weer op. Ik ga geen twee weken wachten op die afspraak.' Anke knikt instemmend.

4 mei. Dodenherdenking. Die ochtend voel ik me al een stuk beter. Ik besluit toch om de huisarts te bellen. Ik vertel dat ik me de afgelopen dagen steeds slechter begin te voelen en niet zolang ga wachten op de afspraak met de internist. De huisarts adviseert om direct bloed te laten prikken en de uitslag zal met spoed bekend zijn. Ook overlegt hij met de internist of de afspraak vervroegd moet worden. Aan het einde van de middag kan ik bellen voor de uitslag. Ik kleed me om en laat bloed prikken. Daarna met mijn auto naar de garage voor de zomerbanden. Ik kan erop wachten en lees het boek dat ik van Anke voor mijn verjaardag heb gekregen.

Ik zit midden in een hoofdstuk waarin het jongetje erachter komt dat zijn vader waarschijnlijk omgekomen is tijdens de aanslagen op het World Trade Center, als mijn mobiel gaat. Het is mijn huisarts. Ik loop naar buiten en zoek een rustige plek op. Gespannen neem ik de telefoon op. 'Met Dennis', zeg ik met zachte stem. 'Met huisarts Van der Poel. We hebben de uitslag van het bloed binnen en het is weer niet goed. Het zou zelfs leukemie kunnen zijn', voegt hij eraan toe. Ik probeer niet in paniek te raken. Dit is nu de tweede keer dat ik 'leukemie' hoor en ik voel de angst langzaam in me omhoog kruipen. 'Ik heb overleg gehad met de internist en er is contact geweest met de spoedeisende hulp van het Radboudumc in Nijmegen. Ze verwachten je daar. Het lijkt ons het beste als je daar meteen naartoe gaat. Neem eventueel extra kleding mee, want het kan zijn dat ze je direct opnemen.' Hij wenst me heel veel sterkte en succes en zegt me later nog

terug te bellen. Ik sta verbouwereerd tegen het pand van de garage aan. Ik bel Anke die aan het werk is. 'Ik ben net gebeld en de huisarts heeft een afspraak gemaakt met de spoedeisende hulp in Nijmegen. Het bloed is weer niet goed. Hij had het erover dat het wellicht leukemie is', zeg ik aangedaan. Het woord kan ik bijna niet uitspreken. Anke klinkt geschrokken en probeert me gerust te stellen. Ze werkt in het Radboudumc en we spreken af bij de ingang van haar afdeling. Ik probeer mijn gezicht op neutraal te zetten en loop de garage binnen alsof er niets gebeurd is. Na een halfuur is mijn auto klaar. Ik bedank ze vriendelijk en vertrek direct richting Nijmegen.

De hoop die Anke tijdens onze date had om 2015 ziekenhuisvrij door te komen is nu al vervlogen. Ook ik had me mijn eerste bezoek aan het ziekenhuis anders voorgesteld. Dit wordt een zware bevalling, maar het resultaat zal in ieder geval geen kind zijn. Ik probeer de nare gedachte dat dit er nu misschien nooit van zal komen opzij te zetten. Deze gedachte doet me te veel pijn. Op de afgesproken plek staat Anke. Ik ben blij haar te zien. We omhelzen elkaar stevig, geven elkaar een kus en lopen naar de spoedeisende hulp. De wachtkamer zit vol. Er zit een jongetje die met een betraand gezicht zijn arm vasthoudt. Ik zie ook een oude vrouw in een rolstoel met een lijkleek gezicht. Meer dood dan levend. Ik voel me hier niet op mijn gemak. Als de automatische deuren opengaan, mag er iemand naar huis of naar binnen.

Na ruim twee uur wachten worden we geroepen. Het is inmiddels bijna zes uur. We nemen plaats in een klein hokje. In de kamer staan een brancardbed, computer en meetapparatuur. De hoofdkleur van deze kamer is wit. Nogal saai. Een verpleegkundige neemt weer bloed af. Deze keer veel meer buisjes dan bij eerdere afnames. Ik krijg een volledige check: bloeddruk, saturatie, temperatuur en een lichamelijk onderzoek. De arts-assistent komt binnen en schrijft

op een kladpapiertje wat mijn klachten zijn. Hopelijk vindt hij deze aantekeningen nog terug tussen al het andere geklieder. 'We wachten nu op de bloeduitslagen. Ik overleg met de internist en hematoloog en kom straks terug', zegt hij. We blijven samen achter en krijgen een boterham. Het lange wachten duurt en duurt. In de kamer naast ons ligt een man te schreeuwen van de pijn. Op de *tablet* kijken we naar de dodenherdenking.

Precies op het moment dat we klaar zitten om twee minuten stil te zijn, komt de arts-assistent binnen met een verpleegkundige. Ze willen een longfoto maken. We verzoeken ze of ze later terug willen komen, omdat we met de herdenking mee willen doen. Ik denk aan alle oorlogsslachtoffers, maar mijn gedachten dwalen regelmatig af naar de situatie waarin wij nu zitten. Waar gaat dit naar toe? De man in de kamer naast ons lukt het niet om twee minuten stil te zijn. Na een kwartier word ik meegenomen voor de longfoto. Daarna mag ik weer wachten in het witte kamertje. Als ons geduld op begint te raken, komt de arts-assistent. 'Veel symptomen wijzen op een virus, maar het kan ook leukemie zijn. We willen een beenmergpunctie plannen. Deze punctie kan leukemie uitsluiten of bevestigen. We gaan nog de laatste uitslagen van het bloed bekijken. Ik kom zo snel mogelijk terug.' Anke en ik stellen nog enkele vragen. Hij verlaat de kamer en we zitten weer alleen. Te wachten. Dit schijnt normaal te zijn. We praten over wat we tot nu toe allemaal gehoord hebben. Er komt veel op ons af. Zolang het niet definitief is, hopen we op iets anders dan leukemie. We willen ons niet druk maken om dingen die er nog niet zijn. De arts-assistent komt terug en vertelt dat mede op basis van alle informatie het toch meer neigt naar een virus dan naar leukemie. De afspraak voor de punctie gaat niet door. Een virus is niet fijn, maar met een paar weken uitzieken ben je er weer bovenop. We moeten zelf een afspraak maken voor over een week. Het is negen uur

geweest en buiten is het schemerig. We zijn gebroken en opgelucht. We rijden terug en informeren het thuisfront.

5 mei. Bevrijdingsdag. Vandaag moeten we weer naar Nijmegen. Deze keer alleen om de auto van Anke op te halen. We wilden gisteren, na de hectische en emotionele dag, niet ieder afzonderlijk naar huis rijden. Ik voel me niet lekker, maar naar huis rijden moet wel lukken. Thuis in de parkeergarage blijf ik minutenlang in de auto zitten. Ik heb de energie niet om naar boven te lopen. Met pijn en moeite lukt het me en ik plof op de bank waar Anke al zit. Ik lig weer vertrouwd onder mijn dekentje te trillen. Wat een klotevirus! Na een uur voel ik me redelijk en besluiten we naar haar ouders te gaan. 'Je gaat toch niet gek zitten doen', zegt mijn schoonvader Willie. Ik antwoord dat ik dat niet van plan ben.

6 mei. Anke is vroeg op om te gaan werken. Ik heb afgesproken met mijn manager om de rest van de week thuis te blijven. Eerst goed uitzieken. Deze ochtend bel ik met 'poli rood' van het Radboudumc in Nijmegen. Toepasselijke kleur voor de poli. Ik krijg meerdere personen aan de lijn, maar het lukt me niet om een afspraak te maken. Ze hebben een verwijzing van de internist nodig. Ik bel Anke en vraag of zij een poging wil wagen. Ze kent de weg binnen het ziekenhuis beter dan ik. Het helpt en ik word teruggebeld voor een afspraak. 'Goedemorgen, Radboudumc, met Annet. Ik bel om door te geven dat we voor morgenvroeg om negen uur een afspraak ingepland hebben op de poli rood. Graag een halfuur voor aanvang aanwezig zijn, zodat we nogmaals bloed kunnen prikken. U heeft een afspraak met dokter Jans.' Verbaasd antwoord ik dat ik pas over een week hoeft te komen. Maar ze willen me eerder zien. Het zit ons niet lekker dat ik eerder moet komen, maar we proberen er niet te veel achter te zoeken. Die dag rust ik uit en verlies ik me in het spannende boek van Jonathan

Safran Foer. Heftig om door zo'n wrede aanslag je vader te verliezen. Zonder afscheid te nemen.

Woensdag en dus vaste pizza-avond. Mijn neef en beste vriend Tom en Stefan komen. Ik bestel deze keer een kinderpizza. Tom en Stefan lachen erom. Er wordt veel geouwehoerd en gelachen. Dit is wat ik nu nodig heb. Ze wensen me succes en gaan naar huis. Anke en ik gaan vroeg naar bed. Ik neem voor de zekerheid een emmertje mee, aangezien mijn maag protesteert. Helaas blijkt 's nachts dat het nodig is. Met veel kracht leeg ik de inhoud van mijn maag. Gelukkig was het een kinderpizza. Ik ga mijn mond spoelen en schrik als ik in de spiegel kijk. Ik zie dat er een ader gesprongen is in mijn rechteroog. Het oog is helemaal rood doorlopen. Ik denk meteen aan Max die met de serie *Over mijn lijk* heeft meegedaan. Ook zijn ogen waren rood doorlopen. In een flits bedenk ik dat hij leukemie had. Midden in de nacht check ik dit op mijn mobiel. Het klopt en de schrik zit er bij mij nu goed in. Ik kan niet meer goed slapen en word beroerd wakker. Anke is ook weleens fitter opgestaan. We vertrekken naar Nijmegen en maken ons grote zorgen. Een week geleden begon dit allemaal met een standaardbezoekje aan de huisarts, maar waar gaat dit eindigen?

De muziek beluisteren?

Papa's bloed zit vol muzikale verwijzingen. Wil je de muziek beluisteren? Installeer een QR-reader en Spotify op je telefoon.

Beluister hier de nummers van
Papa's bloed via Spotify.
Scan de code.

Verder lezen?

Papa's bloed heeft een eigen Facebook-pagina en website. Like de Facebook-pagina om Dennis en zijn gezin te volgen. Ga naar de website voor meer informatie:

www.papasbloed.nl

<https://www.facebook.com/papasbloed.nl>